

Arrest

nr. 157 755 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 waarbij aan de verzoekende partij een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 waarbij aan de verzoekende partij een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel nu de bestreden beslissing niet zou vermelden wie de bestreden beslissing heeft genomen en dat de bestreden beslissing geen rechtsgrond bevat. Voorts verwijst zij naar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 8 juni 2015 waarin verwezen wordt naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 26 januari 2015 en op 18 mei 2015.

De Raad wijst erop dat de op 18 mei 2015 betekende bestreden beslissing slechts een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten bevat, die aanvankelijk bepaald werd in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 maart 2015. Het betreft de vermelding “een nieuwe termijn van 18/5/2015 tot 25/5/2015 om het grondgebied te verlaten werd hem toegestaan” met daarnaast de stempel en de handtekening van de directeur van het centrum voor illegalen te Merksplas.

Deze mededeling van een verlenging van de uitvoeringstermijn van een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten, is geen bij de Raad aanvechtbare administratieve rechtshandeling, maar een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van voormeld bevel van 18 maart 2015. Zij kan in principe niet beschouwd worden als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of als beslissing die de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet dienstig naar het bevel van 8 juni 2015 kan verwijzen, nu dit bevel dateert van na de bestreden beslissing en de Raad zich bij de uitoefening van zijn wettigheidstoets dient te plaatsen op het moment van de bestreden beslissing, zodat met het latere bevel geen rekening gehouden kan worden. Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 oktober 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 17 november 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 oktober 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen en vraagt naar het belang nu uit informatie van VwP blijkt dat VzP gerepatriëerd werd naar Marokko.*

De advocaat van VzP verwijst naar haar pleidooi in de zaak 10 (174 743). VwP sluit zich aan bij de beschikking.”

Het pleidooi in de tiende zaak, met rolnummer X, luidde blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting als volgt:

“De advocaat van VzP stelt dat uit een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven blijkt dat de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning nietig verklaard werd en dat er een nieuwe beslissing moet volgen. De advocaat van VzP legt een kopie van het vonnis neer. De advocaat van VzP stelt dat VzP een nieuwe visumaanvraag zal indienen en stelt dat het belang behouden blijft en dat de ernstige relatie aangetoond werd. De bestreden beslissing stelt dat er geen sprake is van een ernstige

relatie maar uit het vonnis blijkt dat het wel gaat om een ernstige relatie zodat de vernietiging van de bestreden beslissing opportuun is.

VwP stelt dat er geen rekening kon gehouden worden met het neergelegde stuk nu het vonnis dateert van na de bestreden beslissing en dat VzP vrij is om de nodige stappen te zetten om een nieuw visum en een opheffing van het inreisverbod aan te vragen. Zij sluit zich aan bij de beschikking.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 21 augustus 2015 werd gerepatriëerd naar Marokko. In het verslag van vertrek d.d. 22 augustus 2015 wordt het volgende overwogen: *"In uitvoering van de vordering uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken, is op datum hierboven vermeld, betrokkene naar de luchthaven gebracht om op het vliegtuig te worden gezet. Resultaat: Geslaagd. Betrokkene is onder escorte vertrokken."*

Aangezien de verzoekende partij op 21 augustus 2015 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bevel om het grondgebied te verlaten, waarop de *in casu* bestreden mededeling van een verlenging van de uitvoeringstermijn is gebaseerd, volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van genoemde mededeling, waaromtrent overigens in de beschikking van 2 oktober 2015 werd geoordeeld dat het geen aanvechtbare rechtshandeling betreft, hetgeen de verzoekende partij met haar betoog niet betwist, kan aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.3 In de mate waarin de advocaat van de verzoekende partij betoogt dat *"uit een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven blijkt dat de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning nietig verklaard werd en dat er een nieuwe beslissing moet volgen. De advocaat van VzP legt een kopie van het vonnis neer. De advocaat van VzP stelt dat VzP een nieuwe visumaanvraag zal indienen en stelt dat het belang behouden blijft en dat de ernstige relatie aangetoond werd. De bestreden beslissing stelt dat er geen sprake is van een ernstige relatie maar uit het vonnis blijkt dat het wel gaat om een ernstige relatie zodat de vernietiging van de bestreden beslissing opportuun is"*, merkt de Raad op dat de advocaat van de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen sub punt 2.2 van voorliggend arrest wordt gesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET